

РЕШЕНИЕ

№ 26037

гр. София, 26.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 63 състав, в
публично заседание на 24.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитрина Петрова

при участието на секретаря Десеслава Лазарова, като разгледа дело номер **4095** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. с чл. 24и от ЗЧРБ.

Образувано е по жалба на М. С. М. М., дата на раждане 26.02.1988г., гражданство Е., чрез адв. К. А., срещу Отказ № 260312092746/12.03.2026г. на Директора на Дирекция „Миграция“ по заявление № 260120130511/20.01.2026г., с който на оспорвания е отказано издаване на разрешение за продължително пребиваване и работа тип „Единно разрешение за пребиваване и работа“.

В жалбата се излагат твърдения, за незаконосъобразност на оспорения административен акт като издаден при съществени нарушения на административнопроизводствените правила и на материалноправните разпоредби. Твърди се, че предоставеното свидетелство за съдимост съдържа необходимите заверки от компетентните органи на държавата на издаване, след което е преведено и легализирано от оторизирана фирма за превод и легализация, съгласно изискванията на българското законодателство. В този смисъл документът отговаря на изискванията за признаване на официални чуждестранни документи. Административният орган не е обсъдил надлежно предоставения документ и достигнал до неправилен извод. Иска се отмяна на оспореният акт.

В съдебно заседание, жалбоподателят не се явява, не се представлява.

Ответникът, чрез процесуалния си представител юрк. М. оспорва жалбата, претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София - град, I-во отделение, 63-ти състав, като взе предвид изложените от страните доводи и становища и извърши съвкупна преценка на доказателствата, намира за

установено следното от фактическа страна:

Административното производство по издаване на оспорения индивидуален административен акт е образувано по заявление рег. № 260120130511/20.01.2026г., за предоставяне на право на продължително пребиваване на чужденец в Република България, подадено от работодателя на М. С. М. М. - търговско дружество „Фестони“ ЕООД, на основание чл. 24и от ЗЧРБ, съгласно който „Разрешение за продължително пребиваване и работа тип „Единно разрешение за пребиваване и работа" могат да получат чужденци, които отговарят на условията за получаване на достъп до пазара на труда съгласно българското законодателство и притежават виза по чл. 15, ал. 1 или разрешение за пребиваване, издадено в съответствие с Регламент (ЕО) № 1030/2002. Към заявлението са приложени следните документи: копие на паспорт на М. С. М. М., свидетелство за съдимост, доказателство за осигурено жилище, обосновка на искането, справка декларация за работещите във фирмата работници – граждани на трети страни, наети по трудово правоотношение, справка декларация за средносписъчната численост на наетите по трудово правоотношение български граждани, декларация на работодателя за спазени условия на труд и заплащане, копие на трудов договор, сключен с чужденеца, и обяви от сайт за търсене на работа. На 12.03.2026г. е издаден обжалваният акт – Отказ № 260312092746 на Директора на Дирекция „Миграция“ по заявление № 260120130511, с който на оспорвания е отказано издаване на разрешение за продължително пребиваване и работа тип „Единно разрешение за пребиваване и работа“. Отказът е мотивиран с обстоятелството, че на предоставеното свидетелството за съдимост няма пълна легализация, понеже е издадено от чужда държава, която не е страна по Х. конвенция и с която Република България няма действащ Договор за правна помощ, каквато е Е., и следва да бъде в оригинал, да има заверка от Министерство на външните работи на държавата, от която е издадено и заверка от българските дипломатически консулски представителства.

По делото е приета административната преписка.

Въз основа на така установеното от фактическа страна настоящият съдебен състав направи следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срок, от лице, имащо правен интерес, срещу подлежащ на оспорване акт. Ето защо съдът намира, че жалбата е допустима, а по същество е основателна.

Постановеният отказ е издаден от компетентен орган - директора на Дирекция „Миграция“ - старши комисар Н. Д. Н.. Обжалваният акт е в предвидената от закона писмена форма и съдържа фактически и правни основания.

Съгласно чл. 24и, ал. 1 ЗЧРБ, разрешение за продължително пребиваване и работа тип „Единно разрешение за пребиваване и работа" могат да получат чужденци, които отговарят на условията за получаване на достъп до пазара на труда, съгласно българското законодателство и притежават виза по чл. 15, ал. 1 или разрешение за пребиваване, издадено в съответствие с Регламент (ЕО) № 1030/2002. Следователно, за да се издаде Разрешение по чл. 24и, ал. 1 ЗЧРБ, е необходимо кандидатът да отговаря на условията за получаване на достъп до пазара на труда, съгласно българското законодателство и да притежава виза по чл. 15, ал. 1 ЗЧРБ или разрешение за пребиваване.

В разглеждания случай неправилно е прието от административния орган, че чуждият гражданин не отговаря на изискванията на чл. 24и, ал. 1 ЗЧРБ, тъй като на предоставеното свидетелството за съдимост от жалбоподателя няма пълна легализация. Тъй като то е издадено от чужда държава, която не е страна по Х. конвенция и с която Република България няма действащ договор за правна помощ, каквато е Е., административният орган приема, че то следва да бъде в оригинал, да има заверка от Министерство на външните работи на държавата, от която е издадено и заверка от българските дипломатически консулски представителства.

В конкретния казус, както в административното производство, така и пред настоящия съдебен състав са представени и са приети доказателства, които оборват и опровергават изложените данни от Директора на Дирекция „Миграция“.

Видно от доказателствения материал дружеството „Фестони“ ЕООД е изпълнило указанията на Агенцията по заетостта в срок като е представило всички изискани документи, за да може чужденецът да получи разрешение по чл. 24и от ЗЧРБ. Представеното към преписката свидетелство за съдимост по заявлението е в превод на български език от преводач от преводаческа агенция като има нотариална заверка на подписа на преводача. Изложеното установява, че преводачът се е подписал върху документа и удостоверява превода. Изискването на ответника е или оригинал, или официален превод от египетското външно министерство, но тези изисквания не са разписани в закона. Няма причина да не се кредитира представения документ в копие с превод на лицензиран преводач и нотариална заверка на подписа му. Не е ясно на какви други основания е възникнало съмнение в посочения документ. Трябва да се има предвид, че се касае за процедурата при издаване на разрешително за работа на лицето -работник по сглобяване на детайли в [населено място], поради което в това производство целта е бързина като цяло, и подобни рестрикции, след като нямат законова опора са недопустими. След като ответникът сочи конкретно изискване, същото трябва да почива на закона. Не се касае за неистински документ, а за копие, което не се кредитира по причина, стояща извън ЗЧРБ.

В действителност българският нотариус не може да удостовери съдържанието на документа, но преводачът носи отговорност за превода, а за това, че същият се е подписал като извършил го – като доказателство за това е нотариалната заверка на подписа му. Изискването на закона е по чл. 24и, ал. 5, т. 2, изр. 1 от ЗЧРБ т.е. да има свидетелство за съдимост от съответната държава. Няма изискване за пълна или непълна легализация, какъвто термин е използвал ответникът. Следва да се има предвид, че не е ясно и дали останалите изисквания по процедурата са изпълнени, доколкото на основание чл. 24и, ал. 11-ал. 12 ЗЧРБ следва да бъде изискано и получено от дирекция „Миграция“ писмено становище на изпълнителния директор на Агенцията по заетостта относно наличието или липсата на основание за предоставяне на достъп до пазара на труда. Становището на изпълнителния директор на Агенция по заетостта е акт по чл. 21, ал. 5 АПК – част от процедурата по издаване на разрешение или отказ за издаване на разрешение съгласно чл. 24и, ал. 17 ЗЧРБ, и не подлежи на самостоятелен съдебен контрол.

При издаване на оспорения административен акт, административният орган е посочил единствено, че предоставеното свидетелството за съдимост от жалбоподателя няма пълна легализация, като в нарушение на чл. 35 от АПК не е изяснил всички факти и обстоятелства и в този смисъл е допуснал съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които са довели и до материална незаконосъобразност на акта. От изложеното следва, че обжалваният административен акт е издаден при неизяснена фактическа обстановка в нарушение на чл. 35 от АПК и съответно издаден в противоречие с материалния закон и неговата цел.

По изложените съображения, съдът приема, че оспореният Отказ за издаване на разрешение за продължително пребиваване и работа тип „Единно разрешение за пребиваване и работа“ на М. С. М. М. е незаконосъобразен на основание чл. 146, т. 3, т. 4 и т. 5 от АПК, поради което следва да бъде отменен.

Тъй като естеството на спорното правоотношение не позволява съдът да се произнесе по същество, преписката следва да бъде изпратена на ответника за издаване на мотивиран административен акт, с който да се произнесе по подаденото заявление рег. № 260120130511, при съобразяване на изложените в мотивите на настоящото решение указания по тълкуването и прилагането на закона.

Искане за разноси и доказателства за такива-не са представени, поради което и не се присъждат. Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 и чл. 173, ал. 2 от АПК, Административен съд София - град, I отделение, 63-ти състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Отказ № 260312092746/12.03.2026г. на Директора на Дирекция „Миграция“ по заявление № 260120130511/20.01.2026г., с който на М. С. М. М., дата на раждане 26.02.1988г., гражданство Е., е отказано издаване на разрешение за продължително пребиваване и работа тип „Единно разрешение за пребиваване и работа“.

ИЗПРАЩА преписката на Директора на Дирекция „Миграция“ – МВР за ново произнасяне по заявлението на М. С. М. М. с рег. № 260120130511/20.01.2026г., съобразно задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в решението.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховен административен съд на Р.България в 14-дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: